

netop ved Belgjørenheden, hvad enten den er privat eller organiseret. — Det ærede Medlem oplyste fremdeles det Spørgsmaal, om „de Fattiges Kasse“ overhovedet fortjener at bestaa, overhovedet fortjener nogen Støtte. Ja, den bestaar jo nu en Gang, det er ikke noget Nyt, Forslagsstillerne her kommer med. Vi tage jo kun det Givne, og vi have holdt os det saa nær som muligt for derved at lette Sagens Fremme. Jeg tror, at „de Fattiges Kasser“ have udrettet ikke saa ganske lidt og gjøre det den Dag i Dag. Var der Sygekasser og Begravelseskasser allebegne, og var Kommunerne af et saadant Omfang, at der kunde være baade Syge- og Begravelseskasser allebegne, kunde Sagen maasse være en anden; saa kunde man maasse sige, at de Fattiges Kasse var mindre nødvendig, men selv om der var Syge- og Begravelseskasser, vilde der dog være Tilfælde, hvor disse Kasser ikke kunde komme til Hjælp, og hvor der dog kan være træbsomme Mænd og Kvinder, som kunne trænge til Hjælp for ikke at falde det offentlige Fattigvæsen til Byrde. Jeg sigter ikke til dem, der ikke ville hjælpes. Jeg veed meget godt, at det er ikke Alle, der kunne rettes. Hvilke Grundene ere dertil, skal jeg ikke her komme ind paa. Jeg beklager for Resten, ligesom det blev udtalt ved Indbringelsen, at man ikke har mindste statistiske Oplysninger over de Midler, som de Fattiges Kasser raader over. Jeg tror nu ikke, det er saa ubetydeligt, som det ærede Medlem for 1ste Kreds (Bloug) vilde gjøre det til. Jeg tror, at de have et noget større Omfang. Det forekommer mig saa meget mærkeligere, at man ikke har søgt Oplysninger, da vi jo ellers have temmelig udførlige Oplysninger om Alt, hvad der vedrører Fattigvæsenet. Altsaa baade i Følge de Fattiges Kasser's Oprindelse, i Følge den Nytte, de stifte og ville vedblive at stifte, selv om Sygekasser, Begravelseskasser og andre Kasser af lignende Art faae en meget større Udbredelse end den, de have nu, vil der fremdeles være saa smaa Landkommuner, hvori slige Kasser ikke kunne findes, at de Fattiges Kasse al Tid vil kunne gjøre sin Nytte der. Jeg skal ikke fremdrage Exempler paa de Uheld, som kunne ramme Husmænd paa Landet og Rigestillede i Byerne, hvor en hjælpsom Haand i Diebliffet kan føre til, at

Bedkommende bliver oven Vand, det vil sige, bliver udenfor det offentlige Fattigvæsen. — Som sagt, jeg mener, at hele det store Spørgsmaal om Kvinders Valgret, om Partivalg og alt det Øvrige, ligger ganske udenfor det Lovforslag, som her foreligger. Hvad selve Forslaget angaar, vil jo den ærede Taler ogsaa se, at vi i den Grad have holdt os nær til den bestaaende Lov, at vi slet ikke have rokket ved selve Betingelserne for Valgretten. For at have Valgret kræves der, at den paagældende Mand har svaret Stat i det foregaaende Kalenderaar. Naar der ikke er indsat Valgbarhedsbestemmelser, som der ikke er, følger det simpelthen deraf, at Valgbarhedsbestemmelser mangle ganske i Loven af 8de Marts 1856, og ogsaa maa mangle, fordi de Paagældende, selv om de ikke have svaret Stat og altsaa ikke ere valgberettigede, dog meget vel kunne være stiftede til at deltage i det organiserede Belgjørenhedsværk. Det kunde følgelig ikke falde Forslagsstillerne ind at foreslaa noget Nyt ved at indsaette Valgbarhedsbestemmelser; vi holde os i saa Henseende ganske til den bestaaende Lov; den gaar ud paa, at der skal vælges 3 Mænd, og hele Forandringen er altsaa den, at der herefter sættes 5 Sogneboere, der kunne være enten Mænd eller Kvinder. Naar den ærede Taler særlig stærkt fremhævede, at Evnen til at deltage i de humane Bestræbelser ikke kunde lade sig fremtvinge ved Valg, er det meget sandt, men jeg skulde dog mene, at vi netop have det for Die; thi paa de Steder, som jeg kjender, har man netop ved Valget søgt at fremdrage de Mænd, der have særegne Gaver og Hjertelag for de Trængende i Samfundet. Jeg tror ingenlunde, at det netop bliver saadanne Kvinder, der blive valgte, som have særlige Emancipationslyster, om jeg maa bruge det Udtryk, nei, det vil netop blive saadanne Kvinder, der blive valgte, som have lagt særlige Evner for Dagen til at deltage i det organiserede Belgjørenhedsværk. Og dem vil det ærede Medlem udelukke af denne Lov og derved fra en Gjerning, som han selv indrømmer de have naturlig Evne til. Man kan vel sige uden at forkleine Mændene, at i Belgjørenhedsværket, hvad enten det er det private eller det organiserede, hvilket den sidste ærede Taler er kommen ind paa, staa